

Medzinárodná škola Zlatého Kríža s Ružou
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

ÚVOD DO UNIVERZÁLNEHO UČENIA

List č. 2

POZNANIE SEBA SAMÉHO A POZNANIE DVOCH PRÍRODNÝCH PORIADKOV

Prameň pravdy

Znaky tohto sveta

Onen svet ako časť dialektického sveta

Zrušenie oddelenia od pôvodu

Medzinárodná škola Zlatého Kríža s Ružou
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha 4
www.rosicrucianum.org
lectorium@rosicrucianum.org

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

POZNANIE SEBA SAMÉHO A POZNANIE DVOCH PRÍRODNÝCH PORIADKOV

Všade a za všetkých čias existovali hľadajúci ľudia, ktorí akoby pociťovali akýsi veľký nedostatok, akoby niečo stratili. O príčine tohto hľadania existujú najrôznejšie výklady.

Univerzálne učenie múdrosti poukazuje na to, že v človeku pôsobí nepominuteľný svetelný princíp, ktorý patrí k inému prírodnému poriadku a ktorý je príčinou nekonečného hľadania a usilovania.

Toto hľadanie pôsobí niekedy neurčito a bezpredmetne, a predsa ľudí pobáda a ženie od jednej skúsenosti k druhej. Ideály, ktoré na nich naliehajú, sa mnohí veľmi aktívne snažia uskutočniť na tomto svete. Dejiny ľudstva sú naplnené úsilím o vytvorenie pokiaľ možno rajských životných podmienok.

Veľký smútok po domove, neutíšiteľná túžba vyvolaná „hlasom“ praatómu v srdci, nedopraje ľuďom pokoj. Posledný zvyšný princíp pôvodného božského stavu prebúda prastarú túžbu po živote bez boja, po živote v slobode, rovnosti a spravodlivosti.

Dokiaľ ale človek nepozná pôvod svojho vnútorného nepokoja, pokúša sa ideály uskutočňovať v našom svete, v ktorom sa vždy znova a znova preukázu ako utopické. Pominuteľnosť opäť všetko zruší.

Napriek tomu hľadajúci ľudia cítia, že to, čo tu zažívame, nemôže byť predsa všetko! Musí existovať ešte akási iná životná dimenzia!

Od úsvitu dejín až po našu prítomnosť sa ako zlatá niť ťahá reťaz duchovných škôl a učiteľov ľudstva, ktorí človeku pripomínali jeho vyššie poslanie.

Ukazovali a ukazujú nám cestu skutočného „religio“, opätovného spojenia s večným, nepominuteľným duchovným Božím poľom. Klasickí rozikruciani opísali túto cestu v „Alchymickej svadbe Christiana Rozenkreuza“.

Tá vedie najprv k hlboko zasahujúcemu poznaniu samého seba, k objektívnejšiemu poznaniu vlastnej bytosti a životných pomerov nášho sveta. To je základňou pre životný obrat, obrátenie sa k duchovnému svetlu Gnózy.

Poznanie samého seba, o ktorom tu hovoríme, sa nedá nadobudnúť cvičením ani pomocou psychologických, astrologických či meditačných techník. Je to vnútorná cesta, ktorá je prežívaná a zakúšaná pod ochranou univerzálnych božských síl. V duchovnej škole Križa s Ružou hovoríme o atmosférickej sile Krista.

V Biblii sa nachádza veta:

„Môj národ musí zahynúť, lebo nemá poznanie“.

Prečo človeku chýba poznanie o pravých súvislostiach života?

Pretože jeho vedomie sa zameriava na pominuteľný svet a preto je determinované záujmami a potrebami súvisiacimi s týmto svetom. Človek má ale možnosť ešte iného vedomia. Táto možnosť sa rozvinie, ak sa jeho záujem nasmeruje na nepominuteľný svet božského Ducha. Toto iné vedomie je skryté ako zárodok v každom z nás a prejavuje sa ako túžba po dokonalosti, harmónii, láske a iných ideálnych stavoch. Chce nás viesť k prehĺbenému poznaniu, v ktorom sa odhalí pravý zmysel nášho života.

Preto je nevyhnutné dôkladne poznať pravý stav vecí, a to čo sa týka:

našej vlastnej bytosti,

sveta, v ktorom žijeme,

stavu a životných zákonov, ktoré nás určujú,

a základné príčiny stroskotávania a mnohonásobného utrpenia na Zemi.

Vieme naozaj, kto sme?

Poznáme svoju pravú podstatu?

Vieme, odkiaľ prichádzame?
 Prečo sme na Zemi?
 Čo sa s nami stane po tomto živote na Zemi?
 A ďalej sa môžeme pýtať:
 Kde sa vzal tento svet?
 Z akej sily vznikol?
 Aká sila ho udržuje pri živote a ako dlho?

Univerzálne učenie múdrosti poukazuje na to, že odpoveď môžeme zažiť vo vlastnom vnútri. Tak ako z poznania seba samého vyplýva i poznanie sveta, a ako všetky následky môžu viesť k jednej jedinej prapríčine, podobne je odpoveď na veľké životné otázky vo svojej jednoduchosti tak ohromná, že ju komplikovaný rozum márne hľadá.

Prameň pravdy

Oslobodzujúca pravda vychádza z prazákladu všetkého bytia, z prameňa všetkých vecí. Preto starí rozikruciáni hovorili, že ten, kto chce dospieť k zlatu pravdy, musí zlatom začať.

Keby človek v sebe neniesol pravdu ako princíp, nemohol by ju ani hľadať, ani tušiť. Musí v nás byť teda skrytá ako zárodok, ktorý nás núti hľadať tú jedinú, univerzálnu pravdu.

Preto sa v kresťanských evanjeliách hovorí:

„Kráľovská Božia ríša je vo vás!“

Všetky veľké svetové náboženstvá obsahujú odkazy na duchovný zárodok, ktorý je ukrytý v človeku. Východné náboženstvá ho volajú „drahocenným klenotom v lotosovom kvete“, teozofia hovorí o poslednom pozostatku pôvodného stavu, a Ježiš tento zárodok prirovnáva k semienku.

Škola Kríža s Ružou hovorí v reči našej doby, že v strede celého systému človeka vibruje „atóm iskry Ducha“.

V tomto praatóme, v tejto duchovnej iskre je obsiahnuté všetko, čo je nevyhnutné k obnoveniu pôvodného, božského človeka. Z tohto večného základného princípu v nás môže vyrastať ako praspomienka pravda, pravé poznanie, vhl'ad, Gnóza.

Gnostické vedomie nemôžeme teda dosiahnuť intelektuálnym vedením alebo nasledovaním iných ľudí, napríklad nasledovaním nejakého majstra. Je to cesta, ktorou ide každý vo vnútornej seba-autorite. K pravému poznaniu, ku Gnóze, môžeme dôjsť len vtedy, keď nasledujeme svoju pratúžbu.

To od nás vyžaduje, aby sme boli ochotní dôkladne skúmať príčiny klamov nášho pozemského vedomia.

Znaky tohto sveta

Pri tomto procese nám bude stále zrejmejšia povaha nášho sveta. Jedným z jeho základných znakov je nestálosť. Všetko je podriadené zákonu vzniku, rozkvetu a zániku, to znamená rozkladu a smrti.

Nech sa človek usiluje o akékoľvek hodnoty, nič nie je isté, nič nie je stále. Majetok, uznanie, moc, zdravie, šťastie, všetko je dočasné. Každý vytúžený ideál, je jedno či v sociálnej, náboženskej, vedeckej alebo v umeleckej sfére, nech je akokoľvek vznešený, nájde raz svoj zákonitý koniec. Všetko, čo v tomto svete vznikne, musí opäť zaniknúť, to je zákon tejto prírody!

Navyše sa všetko prejavuje v protikladoch: zrodienie a smrť, deň a noc, vojna a mier atď. Na základe tejto premenlivej hry nazývame náš svet „dialektickým“ svetom. To, čo vznikne, obsahuje v sebe už svoj zánik. Úsilie človeka o trvalé udržanie životných podmienok je príčinou jeho utrpenia. Chcieť uskutočniť nepominuteľné, spravodlivé a harmonické bytie v pominuteľnom svete je nelogické a bláznivé. Ten, kto sa o to pokúša, ženie sa za tienmi, ktoré pochádzajú z ničoho a vytrácajú sa v nič.

Keď teda nahliadneme, že viditeľný svet je svetom pominuteľných javov a foriem, môžeme dúfať, že našu prátúžbu uspokojí ten neviditeľný, tzv. onen svet? Môžeme tam nájsť šťastie a naplnenie, ako nám to sľubujú mnohé náboženské poňatia?

Onen svet ako časť dialektického sveta

Možno že aj vo vás drieme viera vo večný posmrtný život na onom svete. Ak hľadáte ale pravdu, odhalíte, že táto viera je rovnako ilúziou, lebo i život po smrti je dočasný, a je podrobený zákonom dialektiky. Onen svet je oblasťou, v ktorej sa po fyzickej smrti pozvoľna rozpúšťajú jemnejšie telá človeka.

Po smrti nás očakáva bytie, ktoré je rovnako ako život tu časove obmedzený. Slúži ako príprava na nové zrodienie mikrokozmickeho systému. Nesmrteľný duchovný životný systém, ktorého stredom je atóm iskry Ducha, nazývame mikrokozmosom. V tejto nesmrteľnej štruktúre kedysi žil božský človek.

Teraz však musí mikrokozmos stále znova prijímať nového pominuteľného človeka. S ním putuje obidvomi oblasťami nášho nižšieho prírodného poriadku, týmto a oným svetom. Je to dialektická príroda s nedokonalým životom, ktorý prebieha v nekonečnom kolobehu od narodenia k smrti a od smrti k narodeniu. Túto tému budeme ešte bližšie skúmať v niektorom z neskorších listov.

V univerzálnom učení múdrosti je naše životné pole nazývané „padlým“ alebo od Boha oddeleným svetom. Preto hovorí Ježiš:

„Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta.“

Dialektický človek je od božského života – ríše, o ktorej hovorí mnoho svätých spisov – oddelený. Napriek tomu je pobádaný a ďalej poháňaný volaním Gnózy. Kto dosiahol sebapoznanie, tomu bude jasné, že nie je pôvodným božským človekom. Mikrokozmos stratil vedomé spojenie s Bohom. Je viazaný na nás, na pozemskú osobnosť s prírodným vedomím.

Náš život je určovaný početnými formami sebazáchovy a preto môže byť nazývaný egocentrickým. Sme odrezaní od „poznania z prvej ruky“, bezprostredného vnímania pôvodného božského sveta. V priebehu eónov dlhého vývoja sa ľudstvo stále viac spájalo so svetom hmoty. A predsa v nás ešte pôsobia impulzy praspomienky. Akonáhle ich ale začneme uskutočňovať tu, je náš mikrokozmos ešte pevnejšie pripútavaný ku klamu a temnote.

Zrušenie oddelenia od pôvodu

Spravidla svoju životnú silu používame pre uplatnenie seba samého v tomto svete. To je príčinou tragického kolobehu mikrokozmu s mnohými skúsenosťami a inkarnáciami. Môžeme však znova vytvoriť spojenie s božským plánom, ktorý spočíva v nás, keď sa po mnohých, často trpkých skúsenostiach znovu obrátíme k svojmu Stvoriteľovi s otázkou: „Pane, čo chceš, aby som urobil?“ Až potom je možné zrušiť oddelenie od pôvodu.

Ak použijeme pôvodnú gnostickú silu správnym spôsobom, prebudí sa v nás nová duša, ktorá nám dá silu prekonať dialektiku.

Existuje teda pôvodná, základná sila, z ktorej žijeme. Túto silu môžeme použiť buď ku vzkrieseniu alebo k udržiavaniu kola zrodienia a smrti. Rozhodnutie je na nás samotných. Keď túto skutočnosť jasne poznáme, otvorí sa nám úplne nová perspektíva.

Ján van Rijckenborgh píše v knihe „Egyptská pragnóza“:

„Sily hraničnej zeme (dialektiky) ponúkajú kandidátovi všetko. Ak nedokáže týmto zvodom odolávať, zapletie sa do siete. Kto sa prebudí k pravému nahliadnutiu, ten sa od toho dištancuje. Dokážete to, akonáhle máte dostatočné vnútorné porozumenie, akonáhle viete, kam sa máte obrátiť, a chápete, že sa musíte oslobodiť od pohybu protikladov“.